Antidogma - USA: capo di tutti capi

2013 november 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Pár hete még az egész pénzügyi világ lélegzetvisszafojtva figyelte, hogy vajon az amerikai kormány hajlandó lesz-e törleszteni a hitelez?inek, vagy szégyenszemre bejelenti a fizetésképtelenségét.

Végül az utóbbi opciót sikerült elhárítani, legalábbis átmenetileg, mert a kongresszus áldását adta a hitelfelvétel folytatására, tovább növelve így a fedezetlen hiányt, amely sohasem lesz rendezve, amint azt már mindenki sejti.

Mivel a világ összes országa tartozik a bankoknak, ez az általános helyzet úgymond normális és elkerülhetetlen a kapitalista gazdaságban. Két fogalom tisztázásával megérthet?, hogy mir?l is van szó valójában, amikor az udvari közgazdászok a közadósságról beszélnek.
A szuverén vagy államadósság egy adott állam, valamint a t?le közvetlenül függ? közösségek és szervezetek kölcsön formájában vállalt pénzügyi kötelezettségeinek az összessége.

Megkülönböztetünk bels? államadósságot, amelyet a kötvényeket kibocsátó államon belüli gazdasági tényez?k (bankok, befektetési alapok, fiduciáriusok) birtokolnak, és küls? államadósságot, amely - értelemszer?en - külföldi hitelez?k, kormányok vagy bankok felé teremt fizetési kötelezettséget. Annak megállapításához, hogy eladósodás tekintetében egy adott ország milyen helyzetben van, különböz? osztályozásokat ajánlanak 1) a bels? nemzeti összteremékhez viszonyított (ún. GDP-arányos) adósság mértékének 2) a népességhez mért adósság mértékének 3) a követelések összegéb?l kivont tartozás, vagyis a nettó adósságállomány mértékének függvényében. Bármi is legyen a számítás és a viszonyítás módszere, ezek a szuverén adósságok alapvet?en háromféleképpen keletkeznek.

ad 1. A hitelt felvev? állam kötvényeket bocsát ki, amelyeket az ország állampolgárai nyugdíjalapjaikon, befektetési alapokon, bankokon, takarékpénztárakon stb. keresztül megvásárolnak. Ekkor mondják azt, hogy ez bels? adósság, mivel az állami intézmények az ország állampolgárainak tartoznak egy bizonyos - kamatokkal terhelt - összeggel, a termelési többletérték járadékosok közötti redisztribúciójához. Megdöbbent? tény, de gyakran megesik, hogy milliárdos spekulánsok és pénzügyi szervezetek ezeket az államkötvényeket hitelre jegyzik el? anélkül, hogy egy fillért is költenének a megvásárlásukra, majd egy bizonyos id? után fizetési ígéret ellenében továbbadják ?ket egy másik pénzügyi konglomerátumnak, amely ugyancsak hitelre vásárol be bel?lük. Ezek a tranzakciók az ún. származékos vagy derivatív ügyletek kategóriájába tartoznak, amelyekr?l tudni kell, hogy jellegüknél fogva többnyire köszön? viszonyban sincsenek a reálgazdasági folyamatokkal. Valójában egy spekulációs célú pénzügyi hazárdjáték részét képezik, amelyet a Wall Street-i börzecápák találtak ki egymás szórakoztatására és a világ tönkretételére. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint hogy a 2008-as válságot is jórészt a derivatívákkal való felel?tlen zsongl?rködésük robbantotta ki. Ily módon ugyanis ezek a bennfentes spekulánsok csereérték nélküli, inflációs pénzt kreálnak ex nihilo, amely kiköveteli a maga pénzügyi hasznát, noha egyáltalán

nem szolgálta az áruk termelését vagy értékesítését.

ad 2. Az államkötvények vásárlói külföldi intézmények is lehetnek, amelyek nemzetközi befektetési ügynökségeken, alapkezel?kön, a központi bankon vagy a hitelez? ország valamely másik bankján keresztül bonyolítják vásárlásaikat. Ezt mondják küls? adósságnak, és a kamatot az adós/hitelfelvev? állam fizeti, a nemzeti többletértéket a hitelez? államokba exportálva. Ily módon Kínának, amely eddig már több mint 3300 milliárd dollárnyi összeget hitelezett az Egyesült Államoknak, elvileg óriási befolyással kellene lennie az elszegényedett amerikaiakra. Azonban egyáltalán nem ez a helyzet. Rövidesen meglátjuk, hogy miért.

ad 3. A hitelt felvev? államok még annál is "simlisebbek", mint hinnénk. Az államkötvényeiket ugyanis a saját központi bankjaik is felvásárolhatják, ahogyan az amerikai Fed teszi már jó ideje. Ekkor adott egy ország, amely olyan pénzt kunyerál, amelyet nem birtokol, és amelyet kölcsön ad önmagának kamatra. Az "államkötvénynek" nevezett hitelpapír-pénzt a hitelt felvev? kormány bocsátja ki a kölcsönt adó kormány (vagyis önmaga) számára egy értéktelen papírpénz ellenében, amelynek azért nincs valós értéke, mert nem áll mögötte értéket létrehozó termel?munka.

Az állam központi bankja értéktelen papírpénzt/hitelpapírt bocsát ki, amellyel elárasztja a piacot. E szerint a forgatókönyv szerint nyilvánvaló, hogy a hitelt felvev? állam becsapja a kölcsönt adó államot (vagyis önmagát), ahogyan az összes többi hitelez?jét is, a befektetési alapokat és a magánbankokat, valamint a Kínából, Japánból, Koreából, Szaúd-Arábiából, Katarból és máshonnan érkez? külföldi hitelez?ket, akiknek a nyakán marad az egyre kevesebb kereskedelmi értékkel bíró deflációs pénz, amelyt?l senki sem tud megszabadulni, mert már mindenki "bevásárolt" bel?le, és senki sem óhajtja növelni a veszteségeit. A hitelt felvev? állam azonban nem tehet mást, hacsak nem akar azonnal cs?döt jelenteni.

Így értékeli le a nyugdíj-megtakarítást és a forgalomban lév? pénzt a kispolgári szalonforradalmároknak oly kedves gondvisel? állam, amely hirtelen csaló-cs?dállammá vált, miel?tt rend?rállammá válna. A kígyó a saját farkába harap. Kés?bb a hitelez? állam a dolgozókhoz és a nyugdíjasokhoz fog fordulni, megmagyarázva nekik, hogy a nemzeti valutát le kellett értékelni, és hogy többé már nem tudja fizetni a nyugdíjakat. Mindez elkerülhetetlenül vezet a pénzügyi összeomláshoz és t?zsdekrachhoz, a jelzáloggal terhelt ingatlantulajdonosok utcára kerüléséhez, mint momentán Madridban, ahol naponta százával vesztik el otthonaikat az emberek. Spanyolországban jelenleg 6 millió munkanélkülit tartanak számon, miközben a bankok rekordprofitot zsebelnek be: az év els? felében hivatalosan 67 százalékkal n?tt a nyereségük a tavalyihoz képest. Itt azonban megint tisztázni kell valamit.

Nyugaton a széls?balosok, a történelmi szociáldemokraták és az antiglobalisták hagyják magukat elvakítani a bankok mesés nyeresége által, és a "t?ke ellensége" pózában tetszelegve megbotránkozást mímelnek, arra sarkallva a rend?rállamot, a plutokraták államát, hogy lépjen fel túlzottan mohónak tartott gazdái ellen, amire persze az állam nyilvánvalóan nem lesz hajlandó, de fölösleges is lenne, hiszen ez a profitnövekedés valójában mesébe illik - mégpedig a szó szoros értelmében. Az a pénz ugyanis, amelyet a bankok ily módon elkönyvelnek, nem létez?, immateriális pénz, amely nem képvisel semmiféle reális kereskedelmi értéket. Heterodox közgazdászok bonmot-ja szerint "nem a gazdaság irreális, hanem a pénzük virtuális". Ebb?l a "Monopoly-pénzb?l" bespájzolhatnak kedvükre, az értékük csak annyi, mint amennyit a papír ér, amelyre nyomtatták. Abban a pillanatban, amikor az adósok már nem képesek tovább fizetni a jelzáloghiteleiket, és kirakják ?ket az otthonaikból, vajon a bankok hol találnak majd olyan javakat, amelyek alátámasztanák ezeket a nyereségüket garantáló hitelpapírokat?

Egy másik tényez?t is tekintetbe kell venni az államadósság és a dolgozók adóterhe egyenletében. Létezik bruttó és nettó államadósság: az el?bbi az az összeg, amelyet az állam kölcsönvett bel- és külföldön; az utóbbi pedig az, amellyel az általa más országoknak (papírpénz, váltó, kötvény formájában) folyósított hitelek levonása után tartozik, amelyek egyébként ugyancsak értéktelenek, mert a világgazdaságban valamennyi pénznem kölcsönös függésben van egymással. Így például Szaúd-Arábia szuverén adós, de ugyanakkor hitelez? is, mert kölcsönadott pénzt más országoknak, mindenekel?tt az USA-nak. Az egyik összeget tehát ki kell vonni a másikból, hogy megismerjük Szaúd-Arábia nettó adósságát, és ugyanez az eljárás mindegyik ország vonatkozásában, nem feledve azonban, hogy ezeknek a külföldre kihelyezett hiteleknek távolról sincs meg minden esetben a fedezetük, tehát jórészt behajthatatlanok. Ezt a hitelez?k a saját kárukon fogják megtanulni, csupán id? kérdése az egész.

Nem szabad összetéveszteni egy adott ország közadósságát és nemzetközi árucseremérlegét. Így például arab olajsejkek, francia bankok, kanadai pénzemberek birtokolhatják amerikai vagy más országbeli vállalkozások kötvényeit, és fordítva: amerikai t?kés csoportok is birtokolhatják külföldi cégek részvényeit. Ezeket a vagyoni jelleg? követeléseket egyáltalán nem tartják számon az adott szuverén államok bruttó és nettó

adósságállományában. De mivel ezeket a magánadósságokat és magánhiteleket dollárban, euróban vagy font sterlingben számolják el, a valós értékük nagy mértékben függ annak az államnak a gazdasági állapotától (fizetési mérlegét?l és nemzeti valutájának értékét?l), amelyben kibocsátották és kialkudták ?ket. Elvileg ezeket a tényez?ket értékelik a nemzetközi hitelmin?sít? ügynökségek a hitelképességi besorolással, amelyet minden egyes ország vonatkozásában megállapítanak.

Eljutottunk tehát ahhoz a szituációhoz, amikor a koldus hitelez? pénzt kölcsönöz önmagának, a mezítlábasnak, miközben nyilvánvalóan nem rendelkezik azzal a csereértékkel (árutermelésben és szolgáltatásban), amely akár a kölcsönt, akár a pénzkibocsátást fedezné. Ennek következtében lerontja a pénze értékét, ahogyan a hitelekét is, amelyekkel hitelez?inek tartozik. Normál esetben ezt az államot választás elé állítanák a hitelez?i: fizessen vagy jelentsen cs?döt, de legalábbis szankcionálnák a hitelmin?sít? ügynökségek, amelyeknek ugyebár ez lenne a feladatuk.

Ehelyett azonban mindenki tehetetlenül asszisztál a kínaiak panaszaihoz, akik azt látják, hogy minden egyes amerikai kötvénykibocsátással együtt folyamatosan csökken a általuk folyósított kölcsönök értéke. Németország megpróbálja visszaszerezni az amerikai jegybankra bízott aranykészletét, miel?tt az USA cs?döt jelentene, de a Fed nem hajlandó teljesíteni a németek kérését. Egyébként képtelen is lenne rá, mivel már nincs a birtokában: a Fort Knox trezorjai valószín?leg konganak az ürességt?l.

Teljesen evidens, hogy ez a furfang valójában egy átlátszó csalás. Képzeljük el, hogy közülünk bárki annyi pénzt nyomtathatna, amennyit csak akar. A fárasztó munka helyett jöhetne a dolce vita! Most azt képzeljük el, hogy a Wall Street-i Mister Pénznyomó hitelez?i felkapják a vizet, amikor a tudomásukra jut, hogy ez a pénz illegitim, mert egy semmirekell? imposztor garázsában nyomják. Mindegyik hitelez? a bandita ajtaján dörömböl, a jussát követelve, jól tudván, hogy az adós-csaló-pénznyomó a banditák királya, a capo di tutti capi, és hogy a Szíria utcai üzlete már cs?dbe jutott, ahogyan korábban a Líbia utcai, a Szerbia sugárúti és a Venezuela körúti is, most pedig az Argentína téri butik és az Irán utcai bank is veszélybe került...

Ugyanez a helyzet az amerikai parazita állammal: az USA küls? államadóssága 16.770 milliárd dollár, havi 85 milliárd dollárnyi illegitim pénznyomtatással súlyosbítva. A cs?dbe jutott Fed pénzt kölcsönöz hitelez?jének, az amerikai kormánynak, amely fizetésképtelen tulajdonos. Ez a haramia állam azonban az egyetlen a világon, amely 3500 többfej? robbanótöltettel felszerelt atomrakétát, 11 repül?gép-anyahajót és 700 külföldi katonai támaszpontot birtokol, miközben évente 600 milliárd dollárt költ "védelmi" kiadásokra, egyedül annyit, mint "a világ maradéka" együttvéve.

Azonosítottuk tehát a nemzetközi szcéna f?gengszterét, a capo di tutti capit, akinek sok ország elt?ri a csínytevéseit, és támogatja az agresszióit, azt remélve, hogy jól fognak kijönni a "buliból", ha egy nap ?k is cs?döt jelentenek, és megtagadják szuverén adósságuk törlesztését. Ez a nap egy globális láncreakciót fog elindítani, egy világgazdasági válságlavinát, amelyhez képest az 1929-es "Nagy Pangás" és a 2008-as ingatlanpánik csak szerény ízelít?nek fog t?nni az átlagos halandókra váró megpróbáltatások tekintetében. Kasszandra jóslata sem lehetett ennél biztosabb.

MD 2013. XI. 13.

Gazdag István - demokrata.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalázatról tabumentesen
„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló